

Phần 7

Kỳ Vĩ lái xe vào hướng nhà của Tuyết Sơn. Tới om! Pha đèn vào cửa thấy ống khóa tòn ten... Mới hơn chín giờ tối, vậy là Tuyết Sơn đi làm chưa về.

Kỳ Vĩ đoán và lái xe đến chỗ kho hàng. Không khí làm việc ở đây vẫn khẩn trương như hôm nào. Máy chiếc xe tải đậu san sát vào nhau trước sân nên Kỳ Vĩ không thể nhìn thấy phía trong kho hàng.

Chín giờ bốn mươi phút, Tuyết Sơn dắt xe ra. Ngồi lên, cô chưa vội khởi động mà đưa hai tay day day bên vai, quanh chân cổ. Có lẽ cô đã rất mệt. Một ngày ở công ty, về nhà nghỉ chẳng được mấy phút lại phải đi làm thêm đến tận khuya.

Kỳ Vĩ rẽ xe theo sau. Được một đôi đường, anh mới dần lên chạy song song với cô. Thoạt đầu, Tuyết Sơn thờ ơ không chú ý. Nhưng một lúc sau có lẽ có cảm giác mình bị “kè” nên cô nhìn qua. Đúng lúc Kỳ Vĩ cũng vừa nhìn cô. Anh dọn nụ cười cởi mở:

- Chào! Vẫn đi làm thêm đều đều như vậy à?

Không thể im lặng, cô đáp gọn:

- Phải.

- Cô không có câu hỏi nào dành cho tôi hay sao?

- Thật tình tôi chẳng biết hỏi anh về cái gì cả.

- Tôi không tin người như cô mà khả năng giao tiếp lại kém như vậy. Tại sao không là một câu... đại loại như: “Anh làm gì ở khu vực này”?

- Đôi khi người ta sẽ không nói thật khi được hỏi một câu như vậy. Mà tôi thì vốn không thích tò mò chuyện của người khác.

Kỳ Vĩ có cảm giác cô nàng đang xiên xỏ mình. Không sao, có ghét thì cứ ghét đi, tức thì cứ tức đi! Bây giờ anh đã thành ân nhân của cô nàng. Chỉ bao nhiêu đó thôi cũng đủ thích thú rồi. Bây giờ cho dù anh trêu đến mức cô tức giận phát điên lên, cô nàng cũng chẳng thể làm gì được. Anh rất muốn được trêu chọc cô. Nhìn nét mặt cô tức giận, thật ấn tượng.

Nhưng kể từ hôm nay, anh cần phải hết sức nghiêm túc để thực hiện một kế hoạch mới mẻ và lớn lao. Bằng mọi giá cô phải có mặt trong kế hoạch của anh. Hay nói một cách khác, cô sẽ là người góp phần thực hiện kế hoạch này.

- Tuyết Sơn à! Làm việc ở công ty mới, cô thấy thế nào?
- Rất tốt, không có gì phải phàn nàn cả.
- Nhưng cô có thể nói thật là cô thích công việc kế toán hay công việc tổ chức hội nghị tiệc tùng?
- Sao mà anh rảnh rỗi quá vậy
- Hử?
- Một câu hỏi không đâu. Thích cái này hay thích cái kia thì có nghĩa lý gì đâu. Công việc không đúng theo sở thích hay đam mê của mình nhưng bù lại mình đủ khả năng để hoàn thành và được trả lương cao thì tốt rồi.
- A, nghĩa là thâm tâm cô vẫn thích làm tổ chức hơn. Hay lắm!
- Hay là hay gì kia?
- Tôi nói rồi, chúng ta đủ khả năng để mở một công ty tổ chức mà. Không sao, bây giờ cô cứ làm kế toán đi! Thưa thả hững bàn tiếp chuyện này.
- Anh đúng là kỳ quặc! Tôi chẳng hiểu gì cả.

Kỳ Vĩ cười:

- Cô bắt đầu thấy tò mò rồi phải không? Sao cô mau quên quá vậy? Tôi từng đề nghị cô hùn mở công ty và tôi chưa bao giờ từ bỏ ý định này cả.
- Thôi đi! Anh làm ơn đừng cà rồn nữa đi! Để cho tôi bình an làm việc được không?

Con đường về nhà rút ngắn dần.

Kỳ Vĩ kè sát bên xe cô:

- Mình ghé vô quán cháo lộ thiên kia đi Tuyết Sơn!
- Chi?
- Thì giải quyết cho cái bao tử chứ còn chi nữa? Tôi mời! OK?

Tuyết Sơn né vào phía lề:

- Khuya quá rồi...
- Thì tôi có nói là còn sớm đâu. Đàng nào cô cũng phải ăn. Thay vì về nhà nấu mì gói thì ghé đây đổi món một bữa đi! Hay... cô chê cái quán bụi này?

Tuyết Sơn đã không ít lần ngồi ăn ở một cái quán vỉa hè thế kia. Cô luôn tự xác định mình thuộc tầng lớp bình dân. Vậy thì không có chuyện chê khen ở đây. Nhưng câu nói của Kỳ Vĩ chọt cho cô một suy nghĩ: “Ừ, sao không thử bắt bẻ cho anh ta thôi không dai nhách nữa”?

- Phải! Tôi cảm thấy mình đang bị coi thường. Người sang trọng, đi xe xịn như anh chắc đời nào ăn uống ở những nơi tầm thường như vậy. Nhưng anh lại mời tôi! Phải chăng anh cho rằng tôi chỉ xứng với những nơi này?

Cô rồ ga, nhưng Kỳ Vĩ nhanh hơn, chặn ngang trước đầu xe cô.

- Thứ nhất, tôi xin khẳng định là chưa hề coi thường cô. Thứ hai, dĩ nhiên tôi dư sức và cũng rất muốn mời cô ghé vào một tiệm ăn hoặc một nhà hàng. Nhưng như cô nói đó, đã khuya rồi, cho nên ghé đây gọn hơn. Thứ ba, tôi cần phải đĩnh chính, không phải tôi ăn uống toàn ở những nơi cao cấp đâu nhé. Không tin, tôi sẽ chứng minh cho cô thấy. Sao, nhận lời mời của tôi chứ cô bạn?

Mời mà như bức bách thế này chắc chỉ có anh ta. Ghét thật! Nhưng dù sao cô cũng đã chịu ơn anh ta. Làm khó anh ta quá hóa ra cô trở thành kẻ bất lịch sự, không biết điều và vô ơn.

Cô miễn cưỡng gật đầu.

Quán vỉa hè chỉ cách đó mấy bước.

Hai chiếc xe dựng sát bên nhau gần chỗ họ chọn ngồi, một bàn trống phía ngoài.

Cô bé chạy bàn trạc mười lăm tuổi vui vẻ chào Kỳ Vĩ:

- Hôm nay chú Phùng Gia đâu mà chú Vĩ ghé có một mình vậy?

Bà mẹ dáng đầy đà ngồi phía sau cái bàn rộng và thấp trên bày nào tô nào đĩa, và đầy ắp thịt gà, thịt vịt, lòng heo luộc, cùng linh kính chai lọ, gia vị, nước chấm. Bên cạnh bà là hai cái nồi to, nghi ngút khói.

Bà đon đả:

- Cậu Vĩ ăn gì? Cháo gà hén?

Kỳ Vĩ không trả lời bà mẹ. Anh vẫy cô nhỏ tới gần:

- Bé Xoan. Tới chú bảo cái này.

- Dạ, gì vậy chú?

- Cúi xuống một chút!

Anh bảo.

Bé Xoan ngoan ngoãn nghe theo.

Anh cốc ngay lên trán cô bé một cái rỗ đau:

- Ê. Mắt mũi cháu bị làm sao vậy? Sao lại nói chú đi có một mình?

Bé Xoan xuýt xoa chỗ trán, miệng cười xẻn lên:

- Dạ, cháu sơ ý quá. Chà cô ạ!

Rồi nó hạ giọng:

- Bạn gái của chú Kỳ Vĩ hả?

Kỳ Vĩ cũng hạ giọng:

- Ủ, cháu thấy sao?

- Cô ấy đẹp lắm.

Tuyết Sơn nghe hết, nhưng lờ đi nơi khác.

Kỳ Vĩ bảo bé Xoan:

- Cho chú hai tô cháo gà đi!

Anh quay sang Tuyết Sơn:

- Nè, bữa nay thử cháo gà, mai một thử cháo vịt nghe.

- Tùy anh.

Anh nhú mày, dưới ánh đèn néon, mặt cô này thật khó coi.

- Nè! Nhìn mặt cô, người ta sẽ có cảm tưởng khắp thế giới sắp xảy ra chiến sự đó.

Tuyết Sơn lầm bầm:

- Nói thật, tôi và anh chắc là có duyên từ kiếp trước cho đến tận bây giờ.

- Ủ, chắc là vậy.

- Nhưng đây là ác duyên.

Kỳ Vĩ điềm nhiên:

- Bây giờ mà bảo là ác duyên hay lương duyên thì còn sớm lắm. Mà nè, cô làm tôi ngạc nhiên quá. Tôi luôn muốn quan hệ của chúng ta gần gũi và tốt đẹp hơn. Tóm lại tôi yêu chuộng hòa bình. Còn cô... hình như ngược lại.

Cô đối lại:

- Sự gì cũng có nguyên do của nó. Anh không hiểu vì sao mình nhận được thái độ như vậy thì lạ thật.

Kỳ Vĩ ngơ ngác:

- Ủa! Tôi đã làm gì nào?

Tuyết Sơn bậm môi.

Bé Xoan lần lượt đặt hai tô cháo gà đặt trong chiếc khay xuống bàn, trước mặt Kỳ Vĩ và Tuyết Sơn, thêm một đĩa rau ghém thơm đậm mùi rau răm.

Bé Xoan lân la hỏi chuyện Tuyết Sơn:

- Cô chắc mới quen chú Vĩ hở cô?

Tuyết Sơn tò mò:

- Sao em gái lại hỏi vậy?

- Dạ, tại hồi trước tới giờ chú Vĩ chỉ đi với chú Phùng Gia chứ không đi với cô hoặc ai khác.

- Ồ... chị mới quen anh ấy đây thôi.

Bé Xoan chạy đi qua bàn khác để tính tiền.

Tuyết Sơn nhìn qua Kỳ Vĩ:

- Sao anh lại để cho người ta tưởng tôi là bạn gái của anh?

- Thì đúng cô là bạn gái của tôi mà. Không lẽ gọi bằng bạn trai.

Tuyết Sơn im lặng. Ám ức mà cãi không lại anh ta.

Chẳng biết mai một anh ta còn làm những chuyện gì nữa.

Vừa ăn cháo, Kỳ Vĩ vừa tranh thủ thuyết phục Tuyết Sơn. Dĩ nhiên không phải ngay lúc này. Anh muốn cô có thời gian và tinh thần chuẩn bị.

- Cô nên tin tôi chứ Tuyết Sơn.

Anh nói với cô:

- Chẳng phải tôi đã giới thiệu cho cô một công việc tại công ty tầm cỡ đó sao.

Vĩ bị đánh thức bởi một cơn gió mạnh ulla vào qua cửa sổ mở rộng. Đi cùng cơn gió là những giọt nước mưa lành lạnh.

Mắt nhắm mắt mở, Kỳ Vĩ vừa than vãn vừa tung chăn trở dậy. Tấm rèm cửa bị gió thổi tung lên phân phật.

- Ôi trời! Riết rồi thời tiết lạ quá! Mưa đầu mùa mà ngay buổi sáng như vậy.

Anh đóng hai cánh cửa sổ lại.

Đồng hồ trên tủ đầu giường chỉ sáu giờ. Kỳ Vĩ làm vệ sinh cá nhân xong, thay áo quần chỉnh tề rồi xuống nhà.

Sau cuộc nói chuyện bên nhà bà Hoàng Mai, quan hệ giữa hai mẹ con bà Thu Hà và Kỳ Vĩ có nhiều cải thiện đáng kể. Sự gay gắt từ phía bà Thu Hà đã giảm bớt. Kỳ Vĩ thường ở bên nhà mẹ, ăn cơm, ngủ nghỉ. Không khí ấm áp hơn khi anh chịu khó tưới mấy cây hoa cảnh và còn đem về nhà một bể cá cảnh.

Bữa ăn sáng đã sẵn sàng. Bà Thu Hà buông tờ báo xuống, bắt đầu ăn mấy lát bánh mì kẹp chả nướng.

Kỳ Vĩ cầu kỳ hơn, anh phết thêm một lớp bơ đậu phộng.

- Mẹ, hình như chiều tối qua mẹ đi dự tiệc chiều đái?

- Ừ.

Bà Thu Hà nhìn Kỳ Vĩ một giây:

- Giá mà con chịu tới công ty làm việc thì mẹ cũng đỡ phải tốn công đi đến những buổi tiệc chiều đái ồn ào ấy.

- Dự tiệc chiều đái và đi làm ở công ty thì có liên quan gì với nhau hở mẹ? Mai mốt nếu mẹ không thích đi thì cứ nói với con. Con sẽ đi thay mẹ.

- Hừ, nói vậy mà cũng nói. Đến dự tiệc đâu phải đơn thuần để ăn uống. Nếu người ta hỏi về công việc của công ty thì con trả lời làm sao chứ?

Kỳ Vĩ lặng thinh, kể cũng khó nhí.

Bà Thu Hà nhẹ nhàng:

- Hay là mai một con tới công ty làm quen với việc quản lý chung đi Kỳ Vĩ. Con không phải lo lắng nhiều đâu, có gì khó thì chú Bình sẽ giúp con.

- Gần đây công ty mình thế nào hở mẹ?

Kỳ Vĩ chợt quan tâm làm bà Thu Hà thăm mừng rỡ.

- Rất tốt! Mẹ liên tục nhận được các hợp đồng lớn. Nhân viên thì trên dưới đều một lòng hợp lực. À! Một người quen nào đó của chú Bình đã giới thiệu cho mẹ một cô kế toán thay thế kế toán trưởng phải nghỉ vì bệnh. Cô bé chỉ có bằng trung cấp kế toán nhưng năng lực khá lắm. Số sách cô ấy làm còn gọn gàng, mạch lạc hơn cả anh chàng Thọ nữa. Mẹ đang định nói chú Bình sắp xếp cho cô nhỏ đảm nhận thêm một vị trí bên bộ phận kế hoạch vì nghe nói cô ấy có học ngành mỹ thuật.

Kỳ Vĩ rất vui, nhưng làm bộ dửng dưng. Anh nói:

- Công ty mà có được những nhân viên như vậy thì đáng mừng quá! Nhưng con nghĩ mẹ nên thận trọng. Dù sao cô ta cũng là nhân viên mới đừng vội kết luận mẹ ạ.

Bà Thu Hà lườm con trai, mắng mỏ:

- Phải rồi tại mình tệ thành ra nghĩ ai cũng tệ như mình. Suy bụng ta ra bụng người, phải không con? Hừ! Mẹ mà đợi mà nhắc nhở như vậy à?

- Mẹ đã tin tưởng và kỳ vọng vào nhân viên của mình nhiều như vậy thì thôi con không còn gì để nói nữa.

Trước khi rời bàn ăn, bà Thu Hà nói:

- Những gì con nói hôm ở bên nhà bà nội, con đừng quên đó.

- Dạ, không lâu nữa đâu mẹ à.

- Sắp tới là sinh nhật bà nội. Hay con đưa cô gái ấy về chơi luôn.

- Con biết rồi.

Kỳ Vĩ đến nhà Tuyết Sơn, trên đường đi anh ghé siêu thị mua một túi lớn, nào là trái cây, nước ngọt, sữa, bánh kẹo và cả chục gói mì loại ngon.

Ngang qua tiệm sửa xe Phùng Gia, anh thoáng thấy chiếc hon da quen thuộc, bèn dừng lại hỏi với vô:

- Phùng Gia! Xe của Tuyết Sơn bị hư à?

Đang loay hoay với một chiếc hon da Dream, Phùng Gia ngẩng lên:

- Ủ! Lân này thì nó hơi nghiêm trọng, cầm chắc nằm lại ở đây một buổi. Mà không ghé vô hả?

- Ủ, mà cứ sửa thông thả nghe!

Kỳ Vĩ nháy mắt:

- Không cần vội đâu.

- Vậy thì mà đừng tai nghe thay tao cô nàng có chửi nghe. Cô nàng đã nài nỉ bảo tao sửa lẹ lẹ giùm.

- Xời ơi! Có gì phải sợ. Thì cứ bảo là lực bất tòng tâm. Thôi tao đi đây!

Phùng Gia liếc nhìn sườn xe Kỳ Vĩ...

- Mà...

Nhưng Vĩ đã cho xe vọt đi.

Phùng Gia đưa ngón tay cái bần lên gãi gãi bên cằm... Anh trông thấy túi đồ ăn, trái cây. Lẽ nào Kỳ Vĩ mua cho bà nội? Nó mà chịu khó như vậy thì mặt trời mọc ở đằng Tây! A... thôi đúng rồi. Hấn tới nhà Tuyết Sơn, chắc chắn là vậy, cho nên hấn mới bảo cứ thông thả, đừng vội. Cái thằng... thiệt quá trời mà.

Chùi vội hai tay vô hai bên ống quần tây đã lấm lem, Phùng Gia móc di động gọi cho Kỳ Vĩ. Có lẽ hấn vừa rẽ qua con hẻm trước cửa nhà Tuyết Sơn. Nhanh hơn nữa thì đã dừng xe ngay trước cửa nhà cô nàng rồi.

- Ê! Mà là anh Hai tao hả? Tao ngồi đơ lưng, mỗi cổ để sửa xe, còn mà thì nhớn như trò chuyện với nàng.

Trong máy, giọng cười của Kỳ Vĩ thật thoải mái:

- Ai bảo mà làm ông chủ tiệm sửa xe chi. Muốn khỏe hơn thì nhận thêm thợ và học trò. Còn muốn phơi phơi rong chơi thì tìm cho mình một cô. Vậy nghe, không còn chuyện gì thì tao cúp máy à.

- Khoan khoan!

Phùng Gia rần rần:

- Tao sẽ để mà yên ổn. Bù lại, mà nhớ phải biết điều với tao một chút.

- OK! Không thành vấn đề.

Cúp máy, Phùng Gia mỉm cười. Anh tự thấy mình có chút thay đổi, trước đây chẳng mấy may lo nghĩ chuyện của Kỳ Vĩ làm gì. Bây giờ anh mong thẳng bạn bay bướm hãy nghiêm túc với cô bé Tuyết Sơn. Nghĩ cũng lạ thật.

Kỳ Vĩ lúc này chỉ còn cách nhà Tuyết Sơn chừng hai chục mét. Cửa sổ vén rèm, anh nghĩ cô đang ở nhà...

Mà đúng vậy, thứ bảy Tuyết Sơn không phải đi làm. Cô được nghỉ trọn hai ngày nhưng không thể về quê vì tối nay phải đến làm thêm ở kho hàng. Không biết dùng thì giờ rảnh vào việc gì, cô định dạo phố loanh quanh, nhưng chạy xe chưa tới đầu hẻm thì nó hư. Ông chủ Phùng Gia bảo lần này bệnh hơi nặng. Giao nó cho ông ta sửa chữa, cô quay về. Nhận điện thoại của Minh Cường, mới nói được mấy câu là muốn gây sự.

Minh Cường hỏi cô có về quê không. Cô bảo tối thứ bảy còn phải đi làm thêm nên không thể về.

Từ trước tới nay Minh Cường chưa biết chuyện cô đi làm thêm vào buổi tối. Bây giờ nghe vậy thì xuýt xoa liên tục.

- Trời đất! Sơn làm chi mà làm dữ vậy. Từ sáng tới chiều cũng đủ mệt lắm rồi, lại còn làm cả buổi tối nữa. Sơn ở trên có một mình, rủi bệnh thì sao hả?

- Thôi đi anh Hai! Bộ ai làm việc như tui cũng bị nguy cơ bệnh hoạn hết hay sao?

- Người ta khác, Sơn khác! Sơn ở trên đó một mình. Không một người bạn bè hay chị em họ gì hết. Cường lo cho Sơn lắm Sơn biết không.

- Cường nói nghe buồn cười thật đó. Đất Sài Gòn có hàng ngàn người giống như Sơn nè. Thôi đi ông cụ ơi. Ông làm ơn đừng có lo lo lằng lằng như vậy giùm tôi đi!

- Sơn à, Cường nói thật. Hay là Sơn về quê đi! Tụi mình cưới nhau... Cường sẽ lo cho Sơn...

- Ê nè, đừng có giỡn nghe. Cái gì mà cưới? Cường còn nói linh tinh nữa thì Sơn không nghe điện thoại của Cường nữa đâu.

Giọng Minh Cường cuống lên:

- Đừng, đừng cúp máy Sơn à! Sao Sơn nỡ đối xử với Cường như vậy chứ? Cường nói chân thành mà.

- Sơn cũng nói nghiêm túc. Tụi mình là bạn tốt của nhau. Cường đừng để cho Sơn phải khó xử. Thôi, nói chuyện này giờ lâu vậy tốn tiền nhiều lắm. Sơn cúp máy à.

- Ừ, được rồi. Mai mốt Cường sẽ gọi lại. Sơn nhớ đó, đừng có làm quá, giữ gìn sức khỏe nhe.

- Biết rồi mà, anh Hai!

Cuộc nói chuyện khiến Tuyết Sơn khó chịu. Mà mỗi lần di động phát tín hiệu là cô lại hồi hộp, thở phào nhẹ nhõm khi thấy dãy chữ số hiển thị không phải là số của Minh Cường.

Giá mà Minh Cường có suy nghĩ khác hơn một chút, đồng cảm với cô một chút thì hay quá. Tuyết Sơn ước vậy nhưng thật lòng cô không trách Minh Cường. Mỗi người đều có một trái tim, khối óc và suy nghĩ của riêng mình, không thể buộc người này phải như người kia hay ngược lại. Chỉ là hơi phiền phức, vậy thôi.

Đang nằm nghĩ ngợi lan man, Tuyết Sơn nghe tiếng xe dừng lại trước cửa, mùi xăng thơm thơm nồng nồng và tiếng kèn tin tin.

Tuyết Sơn trỗi dậy, nhìn cửa sổ.

Lại một lần nữa cô giật mình, hoang mang. Anh chàng Kỳ Vĩ ngồi ngạo nghễ trên xe nhìn cô, cười thật ngọt.

- Chào buổi sáng, chúc một ngày tốt lành nhé!

Không thềm cảm ơn, cô hỏi lạnh lùng:

- Anh làm gì ở đây vậy?

- Không làm gì hết. Tới để gặp cô thôi. Thế nào? Cô không định cứ bỏ mặc tôi đứng ngoài này chứ?

Cô miễn cưỡng:

- Anh chờ cho một chút.

Cô chải sơ mái tóc, buộc lại gọn gàng bằng sợi thun ruy băng màu tím.

Cửa mở, túi đồ to ùng đưa vô trước:

- Này! Xách giùm tôi đi!

Cô lơ ngơ:

- Cái gì đây?

- Nhìn mà không biết ư? Đủ cả. Cô có thể ăn dần dần. Trái cây cần ăn trước, bánh kẹo và mì thì cứ để dành mười bữa nửa tháng.

Cô nhận túi đồ nhưng băn khoăn:

- Nó có nghĩa gì đây?

- Nghĩa gì là nghĩa gì? Trên đường đi tôi ghé mua. Vậy thôi. À mà nếu cho nó một cái nghĩa thì là tôi cảm ơn cô.

Cô nhượng mày:

- Cảm ơn về cái gì?

- Về buổi tối cô cứu tôi đó.

- Nhiều chuyện.

Anh phàn nàn:

- Phụ nữ thật kỳ lạ. Nếu người ta phớt tỉnh thì bảo vô ơn, không biết điều. Còn người ta xử sự đẹp một chút thì bảo là nhiều chuyện.

Cô chanh chua:

- Thi ân bắt cầu báo. Ví dụ anh đi ngang mặt mà ngó lơ tôi cũng chẳng để tâm. Còn tôi bảo “nhiều chuyện” không đúng sao? Tận tâm tâm anh có ý đền ơn đáp nghĩa gì đâu nào. Dù sao, lịch sự tối thiểu cũng phải cảm ơn một tiếng. Cảm ơn nghe. Mời ngồi. Tóm lại mục đích anh tới đây là gì xin cứ nói thẳng ra đi.

Kỳ Vĩ ngồi xuống chép miệng:

- Lại nữa rồi, giọng điệu của cô sao như chiến tranh sắp xảy ra vậy.

- Nếu anh yêu hòa bình thì làm gì có chuyện chiến tranh xảy ra.

Kỳ Vĩ huơ tay, đầu dụi:

- Được rồi, bây giờ tôi và cô, hai chúng ta thử im lặng vài giây xem nào. Sau đó có thể căng thẳng sẽ lắng dịu. Chúng ta hãy thử chuyện trò với nhau như hai người bạn hàng xóm hết sức bình thường. Đồng ý không?

Tuyết Sơn ngẩn ra vài giây. Những ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Có lý! Vô lý! Chúng đan xen vào nhau.

Mắt cô nhìn vào những trái nho xanh mọng nước trong túi xốp. Không chỉ nho, anh ta còn mua mấy trái thanh long, quít Trung Quốc và táo Mỹ. Cô mở túi tỏ thái độ ôn hòa:

- Tôi sẽ rửa trái cây rồi chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

- Hay lắm!

Kỳ Vĩ xoa tay:

- Nhưng bày ít thôi nhé. Tôi chủ yếu đem tới cho cô mà.

- Ông bà xưa có câu “miếng trầu mở đầu câu chuyện”. Còn anh mở đầu câu chuyện bằng cả một túi quà.

- Cô nghĩ là tôi có chuyện thật à?

- Chứ không à. Anh bạn láng giềng nếu chỉ tiện đường qua thăm cô hàng xóm thì... Ê, khỏe không? Đang làm gì đó? Rồi vù đi luôn, chẳng cần quà cáp chi cho chộn rộn.

Kỳ Vĩ tùm tùm không nói gì.

Tuyết Sơn nuông mày:

- Tôi nói sai à?

Kỳ Vĩ lắc đầu:

- Nếu cô hứa không xụ mặt hoặc phùng mang trợn mắt thì tôi sẽ cho cô biết tôi đang nghĩ gì.

Tuyết Sơn xách chùm nho và trái táo Mỹ bước qua bồn rửa. Cô xoay lưng về phía Kỳ Vĩ. Bộ đồ phi bóng in hoa cô mặc hơi rộng, nhưng Kỳ Vĩ vẫn đoán chắc tấm lưng cô thon thả, thắt lại ngay vòng eo. Ôi! Anh ước ao biết mấy. Chỉ hơn hai bước chân thôi là anh có thể vòng tay ôm trọn cô vào lòng.

Anh nghe mặt mình nóng bừng khi tưởng tượng áp môi mình lên sau gáy cô, nơi những sợi tóc thật mảnh mỏng man duyên đáng và gợi cảm.

- Thì anh cứ nói đi đã.

- Nhưng cô hứa sẽ không giận há?

- Có giận anh thì tôi cũng làm gì được anh mà anh sợ? Đánh anh chắc? Đánh anh, tôi thua là cái chắc.

- Theo như tôi nhận thấy thì đúng ra tên cô phải là Hòa Diễm Sơn. Nóng phùng phùng như lửa vậy.

- Vậy sao? Anh nói hình như rất đúng. Tôi cũng thấy mình rất nóng nảy.

Cô rửa trái cây xong, quay lại bàn, dành cho Kỳ Vĩ cái nhìn thật thẳng:

- Cho nên từ mai anh nên tránh xa tôi ra kẻo bị thiêu rụi à.

Kỳ Vĩ bật cười:

- Cô nghe thế nào mà nói vậy? Cô nóng như lửa chứ không phải là lửa. Tên cô lại là Tuyết Sơn, vì vậy ở gần bên cô vẫn rất thú vị.

- Mời anh!

- Mời cô!

Anh nhón một trái nho cho vào miệng.

Tuyết Sơn gọt táo, bàn tay đẩy lưỡi dao thật nhanh và khéo theo đường tròn vòng quanh từ cuống xuống rốn, gọt xong vỏ thành một sợi dây dài ngộ nghĩnh.

- Hôm nay thứ bảy, cô định sẽ làm gì Tuyết Sơn?

- Tôi không làm gì cho đến khi xe được sửa xong.

- Vì xe hư nên không đi được à?

- Không hẳn. Tôi muốn nghỉ ngơi.

Kỳ Vĩ tặc lưỡi:

- Nghỉ ngơi trong buổi sáng đẹp thế này ư? Hiếm khi nào đường phố Sài Gòn mới sáng lại được gọi sạch như vậy. Ngồi nhà thì uổng lắm. Thường thường ta chỉ nghỉ ngơi từ sau mười hai giờ trưa. Cô đi với tôi nghe. Tới một nơi... thú vị lắm.

Tuyết Sơn liếc ngang:

- Biết ngay là anh sẽ rủ rê mà.

- Đi nhé?

- Đi đâu mới được chứ?

- Một nơi... không xa lắm. Bí mật chút xíu cho nó thú vị.

- Anh làm cho tôi... vừa tò mò vừa ngại.

- Chuẩn bị đi, thú vị thật mà. Có xe và tài xế đáng tin cậy chở đi tới nơi, đưa về tới chốn. Cô sợ gì chứ? Đi đi mà, Tuyết Sơn!

Tuyết Sơn thấy vui vui. Một anh chàng... mặc dù hơi khó ưa nhưng đẹp trai đi xe Nouvo láng cón theo nài nỉ chở mình đi, cứ gì mình lại bỏ qua chứ? Cô đồng ý, bảo Kỳ Vĩ chờ mình vài phút. Cô vào phòng tắm thay áo xống.

Di động reo... Kỳ Vĩ nhìn phía sau tấm ri đô. Có lẽ Tuyết Sơn để nó trên giường. Một thoáng do dự, Kỳ Vĩ đứng lên bước nhanh vào trong. Đúng là di động của Tuyết Sơn để trên giường. Anh cầm lấy... nhận cuộc gọi.

- Tuyết Sơn à! Đừng cúp máy nghe. Cường biết Sơn sẽ giận nhưng vì Cường thấy lo cho Sơn mà. Chiều nay Cường sẽ lên gặp Sơn. Phải biết Sơn đi làm ở đâu, Cường mới yên tâm được.

Có lẽ y sợ Tuyết Sơn cúp máy nên nói một thôi dài.

Nín thở. Kỳ Vĩ suy nghĩ thật nhanh. Phải cho gã này tức điên lên mới được. Nếu hấn ta tìm cách gặp anh để nói chuyện thì càng hay.

- A lô! Hiện giờ Tuyết Sơn đang bận, không thể nghe điện thoại được. Anh hãy gọi vào lúc khác nhé!

Kỳ Vĩ tắt máy và như con mèo, anh nhón chân trở về chỗ cũ, nhanh chóng, êm ru.

Tuyết Sơn đi ra. Quần Jean, áo sơ mi trắng. Tuy hơi bình thường nhưng không đến nỗi bị quê. Mà công bằng nhận xét thì cô nàng ăn mặc loại trang phục nào trông vẫn rất đẹp và thu hút.

Tự nhiên Kỳ Vĩ thấy hãnh diện vì điều đó.

- Xong rồi, chúng ta đi được chưa?

Kỳ Vĩ gạt đầu, đứng lên đi ra trước. Tuyết Sơn cầm túi xách đi ra sau. Cô cẩn thận khóa cửa, một khóa chính và thêm một ống khóa phụ to tướng móc qua hai cái khoen tròn.

Nắng lên cao, con hẻm xi măng dần khô ráo. Đây đó chỉ còn vài khoảng ướt nhỏ...

Kỳ Vĩ chờ Tuyết Sơn chạy ra đường lớn nhưng không ra theo hướng nhà nội. Anh sợ vô tình bà nội hoặc chị giúp việc bắt gặp. Dù sao cũng chưa phải là lúc để nội biết chuyện này. Cô chờ thêm ít lâu nữa thôi.

- Nè!

Anh hỏi chuyện:

- Công việc của cô ở công ty thế nào? Suôn sẻ chứ?

- Anh yên tâm đi! Tôi không để cho anh bị mất mặt với ông Bình đâu.

- Còn nữa, tìm việc làm cũng chẳng dễ, đúng không?

Tuyết Sơn lặng thinh. Hình như lúc nào anh ta cũng muốn nhắc cho cô nhớ rằng anh ta là ân nhân lớn của cô. Dễ ghét thật.

Kỳ Vĩ đột ngột thắng gấp. Vì đột ngột, Tuyết Sơn ngã dúi về phía trước, cô phải chụp lấy hai bên vai anh, ngực áp vào lưng anh.

- Gì vậy?

Cô hét lên.

Kỳ Vĩ móc túi:

- Có điện thoại.

Tuyết Sơn dịch lui về phía sau một chút trong khi Kỳ Vĩ nhận điện thoại.

- A lô!... Ừ, đang trên đường tới đó nè... Phùng Gia chắc không đi được. Hấn còn bận sửa xe... Ừ, gấp. Xe hư hơi nhiều mà chiều nay phải giao cho khách rồi... Ừ, muốn gọi thì gọi. Gọi hồi thúc nó làm nhanh nhanh một chút. Vậy nghe, lát nữa gặp.

Tuyết Sơn thầm thắc mắc. Người đó là ai nhỉ? Kỳ Vĩ đang đưa mình đi đâu? Lại có dính dáng tới Phùng Gia nữa. Một bữa tiệc của bọn họ chẳng?

Xe tiếp tục chạy...

Gần nửa tiếng đồng hồ sau, Kỳ Vĩ cho xe dừng lại trước một nhà hàng bên kia cầu chữ Y, trên đường Hưng Phú.

Giao xe cho nhân viên nhà hàng đẩy vào bãi gửi. Kỳ Vĩ kéo Tuyết Sơn theo mình vào trong.

Cô phải chạy theo anh nhưng lớn tiếng phản đối:

- Anh làm gì vậy? Bỏ tay ra, anh làm tôi đau nè!

Buông tay cô thì đã vào tới bên trong. Qua phòng ăn lớn là lối đi có nhiều cây cau kiểng cao, tỏa bóng mát ở hai bên. Từng chậu hoa giấy, dứa kiểng, bon sai lá xanh được đặt xen nhau rải rác.

Qua chiếc cầu dáng cong cong bắc ngang qua hồ nước rộng. Trên hồ có bố trí non bộ với thác nước, cây xanh, tiên ông chơi cờ, tiên phu gánh củi, tiên nữ tắm suối và muôn thú nhớn nhỏ... là phòng tiệc cỡ vừa, có dăm ba người đang trang trí cho phòng tiệc.

Tuyết Sơn nhìn quanh, tay trái xoa xoa cổ tay phải đang bị đổ lên do bị Kỳ Vĩ nắm chặt.

Kỳ Vĩ nhìn cô:

- Cô thấy thế nào?

- Thế nào là thế nào? Tự dung anh đưa tôi tới đây? Đây là nơi thú vị à?

- Ừ, không đoán được mọi người đang làm gì à? Thôi! Để tôi bật mí với cô, ở đây ngày mai sẽ tổ chức một bữa tiệc để thứ nhất là cảm ơn. Thứ hai là mừng nhà mới. Cách đây ít lâu xóm nhà thằng bạn tôi bị hỏa hoạn. Đến nay thì ổn định rồi. Hăm mấy căn nhà được xây cất lại đàng hoàng, cho nên mọi người hợp lại tổ chức bữa tiệc vừa mừng nhà mới, vừa để cảm ơn những người đã ủng hộ giúp đỡ cả xóm cất lại nhà.

- Ra là vậy.

Thanh Hải từ sau đi tới vỗ vai Kỳ Vĩ:

- Ê! Tới rồi hả? Mày tới nhanh hơn tao tưởng.

Hải khựng lại:

- Còn đây là...?

Kỳ Vĩ giới thiệu hai người với nhau:

- Tuyệt Sơn à! Đây là Thanh Hải, bạn tôi. Còn đây là Tuyệt Sơn, một người có nhiều kinh nghiệm trong việc tổ chức những buổi tiệc tùng hội nghị...

- Chào cô Tuyệt Sơn! Hân hạnh được biết cô.

- Dạ, chào anh Hải.

Hai người bắt tay nhau.

Kỳ Vĩ nhìn bao quát phòng tiệc:

- Chuẩn bị tới đâu rồi? Liệu tới chiều xong hết không?

- Tao cũng chả rõ nữa. Nghe nói dàn âm thanh thì sáng mai mới có. Phần trang trí phong màn phía sân khấu thì mọi người nói chỉ cần cắt chữ giấy trắng dán lên là xong.

Kỳ Vĩ day qua Tuyệt Sơn, ngọt ngào:

- Chắc phải nhờ cô bạn mình rồi! Với con mắt của người có ít nhiều kinh nghiệm. Cô coi giúp giùm phần trang trí đi!

Thanh Hải phấn khởi:

- Ừ nhỉ, cô Tuyết Sơn giúp giùm cho đi, chúng tôi cảm ơn nhiều lắm.

Tuyết Sơn bối rối, có ai mà ngờ Kỳ Vĩ lại đưa cô tới chỗ này và bảo cô làm cái công việc cô từng gắn bó gần hai năm trời.

Thấy Tuyết Sơn im lặng, Kỳ Vĩ chép miệng bảo Thanh Hải:

- Chắc không nói mức thù lao thì đại chuyên gia người ta không chịu làm đâu mà ới!

Tuyết Sơn lườm anh một cái thật sắc:

- Nè! Anh mà còn nói cái giọng đó thì tôi về à. Nhiều chuyện.

Đoạn, cô đi vòng qua những bộ bàn ghế, tiến lại gần phía sân khấu.

Khoảng cách giữa cô với Kỳ Vĩ và Thanh Hải bây giờ đã khá xa.

Thanh Hải huých nhẹ hông bạn:

- Ê! Mà mới quen à? “Số một” đó nghe. Liệu lần này đừng bước giang hồ chưa mà?

Kỳ Vĩ lừ mắt:

- Im đi! Tuyết Sơn mà nghe được thì tưởng tao là tay anh chị rùng rợn lắm.

Tuyết Sơn trở lại chỗ hai người. Cô hỏi Thanh Hải:

- Anh dự tính mời bao nhiêu khách?

Thanh Hải nói rõ hơn:

- Buổi tiệc ngày mai không phải do một mình tôi làm chủ. Nhưng chiều hôm qua tất cả hợp đã thống nhất, có danh sách chắc chắn là sẽ mời ba trăm người.

- Về thành phần khách anh mời đến cảm ơn gồm những ai?

Thanh Hải nói sẽ mời cấp chính quyền của quận và phường, có trên hai chục nhà tài trợ. Trong số này một vài người là thân nhân, bạn bè, tài trợ giúp đỡ riêng cho từng hộ gia đình. Một vài người là đại diện cho các doanh nghiệp lớn. Họ đã ủng hộ cho tất cả những nhà bị hỏa hoạn.

- Như vậy thì phân trang trí tuy không cần cầu kỳ nhưng cũng không thể qua loa, sơ sài được. Nó rất quan trọng, vừa thể hiện sự long trọng vừa cho thấy sự tôn trọng của người tổ chức với các vị khách mời, mà đặc biệt là các vị mạnh thường quân, các nhà hảo tâm đã giúp đỡ anh với bà con trong xóm.

- Vậy, bây giờ theo ý cô thì sao?

- Tôi sẽ giúp anh lo phần trang trí. Phải mua thêm ít đồ, nhưng không tốn nhiều chi phí lắm đâu.

- Được được, cô thấy cần mua gì cứ nói. Tôi sẽ đi mua đủ cả cho cô.

Kỳ Vĩ xoa tay:

- Tôi biết thế nào cô cũng giúp mà.

Tuyết Sơn liếc anh. Đúng là anh chàng kỳ quặc. Bảo đưa mình đến một nơi thú vị nhưng hóa ra tới đây mình sẽ phải bận rộn. Song cũng hay hay. Lâu quá rồi mình không được làm công việc này. Đúng là... thú vị thật.